

Entre tots la mataren...

En castellà hi ha la dita d'«entre todos la mataron y ella sola se murió» que encaixaria perfectament en la situació política que vivim els ciutadans catalans.

És cert, i no s'ha d'oblidar, que l'Estat, amb tots els seus tentacles, sota l'aixopluc de la legalitat interpretada a gust, sempre ha sabut quines cartes jugar i mai ha permès cap trobada ni diàleg constructiu que pogués representar una mínima sacsejada al concepte d'unitat que hi ha ben enquistat en els poders fàctics. Ans tot el contrari, les seves eines sempre han estat les amenaces i el xantatge. S'ha de tenir present que, qui volia semblar la discòrdia amb perseverança, i està clar que no era només Ciudadanos, nascut amb aquest únic objectiu, podríem dir que ho ha aconseguit.

Perseverança que no hi ha hagut ni quan les urnes van donar una majoria, sense pal·liatius, on recolzar-se per iniciar un projecte polític nou, i unes lleis de desconexió aprovades pel Parlament. Passats cinc anys, i després d'haver passat per destitucions de càrrecs electes, judicis i condemnes, sembla que l'únic que importa és a veure qui en aquell moment es va amagar darrere de l'altre a la foto, quan el que interessaria és esbrinar perquè es va llençar a la paperera tot aquell poder assolit i, amb ell, el clar mandat rebut de l'electorat.

No és gens estrany, doncs, que cada dia hi hagi més gent amb menys ganes de sortir al carrer, que vagi perdent aquell pols que la movia quan fos i on fos, que en el fons pensi que cadascú sap molt bé que pensa i quin és el seu sentiment, però que tots ja som una miqueta massa grans per jugar a fireta.

És llàstima com des de dins s'ha matat una esperança que, potser llavors sí, podia haver agafat cos. Sí, després de tot el viscut en aquest període de temps, l'independentisme ha de veure que queda un partit, el més votat en aquest sentit, que el seu màxim triomf ha estat l'anunci d'una taula de diàleg, que tothom pot veure que és, com és i perquè serveix, no anem bé. Per autonomismes pactats amb l'Estat, en els que anem acumulant incompliments de pressupostos generals i dèficit fiscal, n'hi ha molts de partits on poder escollir, sense passar per la vergonya de fer-ho mitjançant partits «de casa».

I és clar que, aquells, aprofiten aquesta disbauxa per proclamar, equivocadament però vendible, que l'independentisme està desinflat. Sense dubte, això és el que sembla, sobretot vist amb els ulls de qui frisa perquè això passi, però, en realitat, senyors, el convenciment, ben interioritzat, revifarà tan bon punt es pugui manifestar d'una manera fiable i real perquè tot el que ha succeït en el dit «procés» és impossible d'oblidar i ha reafirmat sentiments potser ja d'una manera definitiva.

Mentrestant, però, el que queda és una imatge que per antiga ja està desdibuixada i que cal molta imaginació per reconèixer-la com aquella viscuda en altres temps. I per aquesta Diada sortirà moltíssima gent al carrer, evidentment, però la mobilització massiva i mantinguda any rere any, que hem viscut la darrera dècada, serà molt diferent.